

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. IV Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Religa

Protokolant: Łukasz Gajowniczek

w obecności Prokuratora: Macieja Soczyńskiego

po rozpoznaniu dnia 16.03.2016r., 22.04.2016r. sprawy:

H. K. syna W. i E. urodz. (...) w M.

Oskarżonego o to, że:

W dniu 20 maja 2015r. w W. na ul. (...) naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób że znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym badanie na zawartość alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu dało wyniki: I – 1,21 mg/l, II-1,27 mg/l, III – 1,34 mg/l, IV – 1,32, V- 1,33 mg/l prowadził pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokami o sygnaturach: V K 1036/01, VK 2003/03 Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w W., VII K 688/06 Sądu Rejonowego dla Warszawy W. w W., IV K 505/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W., za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego oraz nie stosując się do obowiązujących go zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego tymi samymi wyrokami tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk;

Orzeka:

1. Oskarżonego H. K. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu przy czym ustala, że oskarżony nie zastosował się do zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W. sygn. akt IV K 505/10 oraz że zarzuconego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne i czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podst. powyższych przepisów skazuje oskarżonego a na podst. art. 178 § 4 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
2. Na podst. art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;
3. Na podst. art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie (...) (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. P. G. kwotę 432 (czteryście trzydzieści dwa) złote oraz należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu;
5. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych opłaty oraz kwotę 842 (osiemset czterdzieści dwa) złote tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2015r. funkcjonariusze Policji z (...) pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym w godzinach od 12.00 do 24.00. Około godz. 15.00 jadąc ulicą (...) od ulicy (...) do Ronda (...), przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, zatrzymali do kontroli samochód osobowy V. (...) nr rej. (...). Kierowcą pojazdu był oskarżony H. K.. Jadąc samochodem znajdował się w stanie nietrzeźwości. Miał też orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. Kierującego poddano badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem: 1 badanie – 1,21 mg/l, 2 badanie – 1,27 mg/l. Następnie oskarżonego odwieziono do (...) gdzie ponownie został poddany badaniom z wynikami: 1,34 mg/l oraz 1,32 mg/l i 1,33 mg/l.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. z dnia 21.12.2010r. (sygn. akt IV K oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, orzeczono też wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 28.04.2011r.

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony został poddany badaniom przez biegłych psychiatrów. Biegli nie stwierdzili u oskarżonego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali zespół zależności alkoholowej. W dacie czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność do kierowania swoim postępowaniem. Jego poczytalność nie budzi wątpliwości. (k. 82-83).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 93-94); zeznań świadka (k. 94-95; 18-19); protokołów użycia alkometru wraz ze świadectwami wzorcowania (k. 3-4; 6; 7-8; 11); opinii biegłych (k.82-83); protokołu zatrzymania (k. 12); odpisu wyroku (k. 61-63).

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że żałuje tego co się stało. Zrozumiał swoje postępowanie dlatego poddał się dobrowolnie terapii zamkniętej w instytucie na ul. (...), którą w całości ukończył. Regularnie uczęszczał też do poradni odwykowej. Od tej pory nie zażywa alkoholu, pracuje, jest jedynym żywicielem rodziny. Odnośnie zdarzenia to była taka sytuacja, że do wczesnej pory poprzedniego dnia pił alkohol a ten samochód to był samochód klienta. Wsiadł żeby na próbę przejechać się tym samochodem. Czuł się dobrze i nie spodziewał się że jest aż tak pijany. Ma kredyty i gdyby w tej chwili został skazany to rodzina nie miałaby szans spłacać kredytów (k. 93-94).

Sąd zważył co następuje:

Wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Świadczą o tym zeznania świadka, wyjaśnienia oskarżonego a także wyniki badań na zawartość alkoholu.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka M. S.. Jest to funkcjonariusz Policji, zeznawał na okoliczność wykonywanych czynności służbowych i nie ma podstaw aby odmówić wiary jego zeznaniom.

Również sam oskarżony nie kwestionował, że w tym dniu znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wprawdzie oskarżony próbował się tłumaczyć, że pił poprzedniego dnia i nie miał świadomości, że jest aż tak nietrzeźwy, jednak w ocenie Sądu jest to jedynie nieudolna linia obrony oskarżonego. Jak wynika z badania na zawartość alkoholu, oskarżony znajdował się w stanie bardzo znacznej nietrzeźwości, stąd nie ma możliwości aby nie uświadamiał sobie swojego stanu. Zawartość alkoholu wzrastała z kolejnymi badaniami, stąd nie można przyjąć aby oskarżony pił dnia poprzedniego. Wyniki badania wskazują, że oskarżony na krótko przed tym jak wsiadł do samochodu pił alkohol i to w znacznej ilości.

Zeznania świadka W. M. nie miały znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego. Świadek znajdował się z oskarżonym w pojeździe w momencie zatrzymania przez policję. Twierdził, że nie czuł od oskarżonego alkoholu, co w ocenie Sądu nie jest możliwe zważywszy na stan upojenia oskarżonego w momencie zatrzymania. Zresztą również sposób jazdy

oskarżonego wzbudzał podejrzenia, gdyż jak wynika z zeznań funkcjonariusza Policji, kierujący w sposób niepewny zmieniał pasy ruchu.

Sąd w całości podzielił opinię biegłych psychiatrów. Jest ona pełna i jasna. Wydana została w oparciu o akta sprawy, dokumentację oraz badanie oskarżonego. Żadna ze stron jej nie kwestionowała.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu. Oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. Znajdował się jednocześnie w stanie nietrzeźwości. Strona podmiotowa nie budzi wątpliwości. Oskarżony wiedział, że spożywał wcześniej alkohol i to w znacznej ilości, na co wskazują wyniki badań. Mimo to wsiadł do samochodu i kierował nim. Oskarżony był uprzednio karany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk i to czterokrotnie (k 27 – dane o karalności). Stąd zasadne było przyjęcie kwalifikacji art. 178a § 4 kk. Z opisu czynu wynika również, że oskarżony kierował pojazdem nie stosując się do orzeczonych zakazów prowadzenia pojazdów więc Sąd uzupełnił kwalifikację prawną o art. 244 kk, co zostało przeoczone przez oskarżyciela publicznego. Jak wynika bowiem z treści wyroku w sprawie IV K 505/10 (k. 61 i nast.), orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, który to zakaz obowiązywał od dnia 28.04.2011r. Co więcej oskarżony w okresie od 03.10.2012r. do 07.06.2013r. odbywał karę pozbawienia wolności z ww. wyroku (k. 58). Tym samym zasadne było też przyjęcie kwalifikacji prawnej art. 64 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze szereg okoliczności obciążających. Przede wszystkim oskarżony był uprzednio 4-krotnie karany za przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Mimo to ponownie wsiadł do samochodu w stanie nietrzeźwości. Popelniał przestępstwo w warunkach art. 64 § 1 kk. Jego stan nietrzeźwości był znaczny. Oskarżony poruszał się pojazdem po ruchliwej ulicy w środku dnia, kiedy to ruch pojazdów jest znaczny.

Okolicznością łagodzącą jest przyznanie się do winy oraz podjęcie leczenia odwykowego.

Pomimo jednak okoliczności łagodzących kara w przedmiotowej sprawie musiała być surowa. Podnieść należy, że oskarżony już uprzednio był karany na karę 1 roku pozbawienia wolności. Karę tę odbył i mimo to ponownie jechał samochodem w stanie znacznej nietrzeźwości. W poprzedniej sprawie oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności. Tym samym taka sama kara (bądź niższa o co wnosił oskarżyciel publiczny), nie spełniłaby celów kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Mając na uwadze że tym razem oskarżony popełnił przestępstwo zagrożone karą surowszą, w ocenie Sądu jedynie kara znacząco surowsza od poprzednio orzeczonej będzie adekwatna do winy, okoliczności i stopnia społecznej szkodliwości czynu a także zapobiegnie popełnianiu tego typu przestępstw w przyszłości.

Orzeczono też względem oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Sąd nie znalazł podstaw aby orzekać zakaz dożywotnio jak wnosił o to oskarżyciel, który to zakaz w przedmiotowej sprawie nie jest obligatoryjny. Oskarżony poprzednio był bowiem karany za czyn z art. 178a § 1 kk a nie 178a § 4 kk, stąd art. 42 § 4 kk nie ma zastosowania. Jak wynika z dokumentów złożonych przez obronę, oskarżony podjął leczenie odwykowe i nie można wykluczyć, że po upływie 10 lat na jaki orzeczono zakaz będzie zachowywał trzeźwość i będzie mógł prowadzić pojazdy mechaniczne. Orzeczenie zakazu dożywotnio byłoby nadmierną dolegliwością, zważywszy że oskarżonemu wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd orzekł też w przedmiocie świadczenia pieniężnego, które to jest obligatoryjne w przedmiotowej sprawie.

O kosztach na rzecz obrońcy orzeczono na podst. § 14 ust. 1 pkt 1 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, mając na uwadze, że postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie zostało wszczęte przed 01.01.2016r. a zatem przed wprowadzonymi zmianami w ww. przepisach.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami procesu na podst. art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973r. nie znajdując podstaw do zwolnienia go od poniesienia ww. kosztów.